

PROLOG

SÖNDAGEN DEN 31 DECEMBER

Han ser sig omkring och har svårt att dölja sitt förakt.

Brats så långt ögat når. Och korkade brudar, wannabees, några i hyggligt smakfulla klänningar, andra utstyrda som de slampor de är.

Å ena sidan – vad kan man vänta sig av en nyårsbal på Stureplan? Å andra sidan – lite kvalitet hade inte skadat. Han har betalat nästan tre tusen för biljetten. Det hade varit värt tio tusen för att hålla packet på avstånd. *Vem fan har släppt in amatörerna här?* Gjorde de vad som helst för att sälja biljetter?

Hade han vetat det här hade han kunnat förvalta årets sista timmar på ett betydligt bättre sätt. Nu är det för sent, det handlar om att överleva ett par timmar till och överlevnaden består i ett par strängar koks. Han känner diskret efter i fickan att den lilla plastpåsen ligger där den ska. Sedan plockar han åt sig ett glas väl kyld Bollinger från en silverbricka och styr mot toaletten medan han artigt leende hälsar på dem han känner.

I damrummet bättrar hon på läppstiftet, drar borsten genom håret några gånger och rättar till den vackra sidenklänningen som lämnar hennes axlar bara och smiter åt kring kroppen som ett fodral. Hon blinkar åt sig själv i spegeln och går mot dörren.

De krockar nästan när hon kommer ut och hon drar häftigt efter andan.

I smoking är han snyggare än någonsin.

Skjortan är bländande vit. Flugan och gördeln går i en diskret, mycket mörkt violett nyans. Hans svarta, tjocka hår ligger blankt bakåtkammat över huvudet. Den intensiva blicken fångar henne och leendet, det där leendet som gjort henne svag så många gånger, leker i hans mungipor.

Hon kastar en snabb blick längs korridoren, ut mot festlokalen. Hans syns inte till någonstans. Och förresten, vad är mer oskyldigt än att hon småpratar med hans bästa vän på nyårsafton?

Han fångar in henne genom att sätta en hand mot väggen på varje sida om hennes axlar. Hon låter det ske, lutar sig tillbaka mot väggen, möter hans blick och ler.

”Hey, mr Cool, hur går det?”

För några sekunder låter han blicken glida neråt, göra en kort paus vid hennes urringning och sedan vidare ner över magen, höfterna. *Den jäveln! Han klär av mig med blicken och han vet förbannat väl att jag inte har något emot det ...*

Hans blick möter hennes igen. Sedan blundar han och drar in luft genom näsan.

”Du är speciell, Veronica”, viskar han. ”Du doftar underbart, och då menar jag inte din parfym ... ”

Hennes hjärta slår fortare. Hastigt kastar hon ännu en blick längs korridoren, mot sorlet, champagnen.

Tomt.

Han böjer sig framåt och låter snabbt sina läppar nudda hennes hals långt bak, nära nacken. Hennes kropp reagerar på hans närhet, hans läppar, doften av hans after shave och hon känner sig plötsligt svag i benen.

Leendet igen och hans blick fixerar hennes.

”Jag känner på mig att det här kommer att bli ett riktigt bra år ... ”, säger han lågt. ”Vi borde ses ... ”

När han tar bort sina händer från väggen vickar hans glas till. I efterhand är hon helt säker på att det är planerat. Kall champagne skvätter ut över hennes klänning, rakt ner över hennes vänstra bröst. Hon känner hur vätskan snabbt tränger igenom det tunna tyget och får hennes bröstvårta att styvna till.

Han tittar ner, fortfarande leende. Viskning igen. ”Hoppsan, nu blev det visst det bästa av två världar ... ”

Hon blundar och känner rodnaden slå upp på kinderna. *Din jävel. Du vet precis vad jag känner, vad jag tänker, vad jag önskar ...*

”Ha en underbar kväll, Veronica. Jag kanske kan få en dans sedan ...?”

Hans röst hörs som i en dimma. Så stängs en dörr i närheten och när hon öppnar ögonen igen är han borta.

Hur hon än söker med blicken, ser hon honom inte mer på hela kvällen. Plötsligt står Hans vid hennes sida, ler och höjer sitt glas. Hon hör att det skålas och ropas. Klockan slår midnatt och hans viskning upprepas i hennes huvud:

Jag känner på mig att det här kommer att bli ett riktigt bra år ...

ETT

MÅNDAGEN DEN 15 JANUARI

Han tittar sig i spegeln, ser styrka och stil.

De handsydd skorna från Brooks Brothers blänker. Kostymbyxorna sitter perfekt. Han noterar nöjt hur muskulös överkroppen är, inte ett uns fett.

Burken med frisyrgelé står inom bekvämt räckhåll. Det tjocka, svarta håret kräver mycket. Omsorgsfullt kammar han det rakt bakåt tills det ligger snyggt.

Alexander de Wahl drar på sig den välstrukna, vita skjortan och knyter snabbt den nyinköpta, italienska sidenslipsen. Slutligen knäpper han den mittersta knappen i kavajen.

Mönstrar sig själv än en gång. Fläckfri.

Fuktkrämen känns sval på kinderna, deodoranten och after shaven är diskreta nog att bara anas.

En sista titt i spegeln. Blicken från hans bruna ögon är bestämd, förtroendeingivande. Samtidigt signalerar den att det här är någon man inte tar strid med i onödan.

Det är inte mer än tre veckor sedan Dagens Industris löpsedel avslöjat att han skulle tillträda ett av de hetaste jobben på Stureplan. Som ovanligt ung vd för Banque Indochine i Sverige har han en fantastisk karriär framför sig. Oddsen har blivit dubbelt så bra. Visserligen har fienderna kanske blivit fler. Men det har också möjligheterna.

Vinnare, viskar han till spegelbilden.

Alexander de Wahl stänger av kaffebryggaren, kastar en sista blick över Poggenpohlköket och tittar sedan in i vardagsrummet. Det blev sent i går, alltför sent. Men, tänker han, det var det värt. Disken får han ta hand om senare.

Han tar på sig mohairrocken utan att knäppa den, stoppar ner de mjuka svinlädershandskarna i rockfickan och lyfter portföljen från golvet.

”God morgon.” Fru Dahlströms andhämtning är ansträngd och medan han ler mot henne undrar han vem som först ska få hjärtslag under morgonpromenaden – hon eller hennes gamla pudel?

”God morgon.” Han tänker en sekund på hur det är att bli gammal och slår lika snabbt bort tanken. Gammal känns avlägset. Pudel känns, i dubbel bemärkelse, avlägset. Dö känns avlägset. Han sidsteppar i trappan för att inte trampa hunden på tassarna, känner hur adrenalinet börjar pumpa. Länge sedan han var på fightklubben. Länge sedan han fick slåss.

På gatan stannar han upp, andas in den friskt kyliga höstluften. Det är dimmigt. Klockan är 06.59 när han med raska steg går Torstenssonsgatan ner mot övergångsstället vid Strandvägen. Han kommer som vanligt att korsa den

för att promenera längs kajen med de förtöjda båtarna och få en doft av vattnet innan han når Nybroplan och skyndar vidare mot Stureplan.

Det ska bli en vinnardag.

Kom nu då, för fan!

Han joggar otåligt fram och tillbaka i den breda mittsträng Strandvägens träd har täckt med löv för månader sedan och som nu ligger i dunkel i morgondimman.

Mannen i den svarta överrocken och den mörka, stickade luvan lägger inte märke till de dova färger naturen målat morgonen i, ser inte de silverfärgade daggdroppar som kunde varit is om temperaturen varit bara några grader lägre.

Armbandsuret visar 06.58. *Han borde ha varit här nu.*

Hjärtat bultar snabbare. Hjärnan snabbspolar planen för hundra gången. Det finns inga blottor. Han småspringer fram och tillbaka på det fuktiga gruset för att hålla värmen, smidigheten.

Det blir bara en chans. I dag. Nu.

En svag stråle ljus från gatlyktan tränger igenom dimman som verkar tätna. 07.00. *Var är han?* Har något hänt? Varför skulle den här morgonen skilja sig från alla andra? Han har inte tänkt ut någon plan B, det skulle ju inte behövas. Plan A är snabb, effektiv och kommer att ändra saker för alltid.

07.02. *Satan!*

Trafiken har tätat. Redan stillastående köer längs Strandvägen. Riskbedömning: Fler krypkörande bilar betyder fler potentiella vittnen. Å andra sidan: Solen kommer inte att gå upp förrän 07.35. Det begynnande ljuset är ännu för svagt för att tränga igenom dimman. Folk måste titta på bilen framför när de sitter i kö. Han är mörkt klädd. Det kommer att gå fort. Folk som sitter bakom ratten kan inte lämna bilen mitt i trafiken.

Han joggar på stället, hoppar runt, försöker slappna av i armar och ben för att behålla rörligheten. Han känner svett droppar på huvudet, plastmössan är tät och varm under den stickade luvan.

07.06. *Där kommer han!*

Han är inte mer än trettiofem meter bort när de Wahl dyker upp, korsar Strandvägen och går ut på kajens kullerstenar. Han sneddar åt höger och promenerar med raska steg mot Nybroplan.

Mannen i den svarta överrocken springer ut mellan de stillastående bilarna på Strandvägen och vidare ut på kajen. Adrenalinet pumpar i honom. Hjärnan repeterar planen igen.

Det är dags.

Förutom de Wahl är det inga människor framför honom. Han kastar en snabb blick åt vänster och inser att raderna av parkerade bilar på kajen döljer honom för bilisterna som sitter i köerna på Strandvägen.

de Wahl kommer promenerande rakt mot honom. Avståndet är kanske tjugotjugofem meter nu.

*Kommer han att känna igen mig? Vad kommer han i så fall att säga?
Kommer han att förstå innan det är för sent?*

Joggaren skärper sina sinnen. Hjärtat bultar allt hårdare, han tycker sig till och med höra slagen.

Det är dags. Han ökar takten.

Han är inte mer än fem meter från den promenerande mannen nu. de Wahl höjer blicken när han hör joggarens steg, ger honom ett ögonkast.

Plötsligt stelnar han till.

Något händer i Alexander de Wahls hjärna. En rad processer startar. Frågeställningar. Jämförelser. Kontroller.

Hans hjärna har på bråkdelen av en sekund upptäckt något bekant, något som ligger lagrat sedan långt tidigare.

Ett igenkännande.

Joggaren. Känner jag honom? En affärsbekant? Knappast. De jag gör affärer med joggar inte längs en fuktigt blåsig kaj klockan sju på morgonen. En tillfällighet. Han kanske liknar någon jag mött.

de Wahls hjärna avslutar processen. Återför tankebanorna till dagens affärer, planer. Till framgång.

Mannen i överrocken joggar förbi de Wahl. *Ditt as. Du kände inte ens igen mig, efter allt!*

Fem meter längre fram gör han en hundraåttiograderssväng samtidigt som han drar upp plastpåsen ur fickan.

Joggingskornas sulor är mjuka och de Wahl hinner inte höra honom. Han springer upp bakom finansmannen, lyfter snabbt högerarmen och slår till. Påsen med den vassa, avslagna tegelstenen i träffar de Wahls högra tinning hårt. Han stönar till, tappar portföljen, vacklar. Fallor ner på kullerstenarna utan att orka dämpa fallet speciellt mycket.

Joggaren kastar en snabb blick mot Strandvägen. De är nästan i höjd med Grev Magnigatan nu. Ingen verkar ha lagt märke till dem och platsen är så perfekt den kan bli. Omedelbart till vänster om dem finns ett tomrum på fem–sex meter mellan två förtöjda båtar.

Det räcker.

de Wahl ligger på mage med ansiktet mot stenarna och stönar. Joggaren böjer sig ner, tar tag i kroppen och börjar vända den, förvånad över hur tungt det är. Finansmannens ansikte blir långsamt synligt. Hans ögon är slutna och det blöder ymnigt från huvudets högra sida.

Ny, snabb blick mot Nybroplan. Fortfarande inte en människa på kajen. Båten med bar och restaurang en bit längre fram har inte öppnat än och den Shellmack som förut låg ett hundratal meter bort har rivits. Dessutom har folk uppenbarligen annat för sig på måndagsmorgnar än att promenera längs Nybrokajen.

”God morgon, ditt as!” Han slår de Wahl hårt i ansiktet med den handskbeklädda handen. de Wahl kvider av smärta och tittar mödosamt uppåt. Ögonen spärras upp. ”D ...du!” är allt han får fram.

”Ja, jag! Tack för allt, ditt svin!”

de Wahl verkar samla sina sista krafter. Blodet rinner snabbare nerför hans huvud nu och han andas stötvis. ”För ...förlåt! Vän ...vänta ...jag kan betala ... vad vill du ...?”

Polisens länskommunikationscentral, LKC, på Kungsholmen i Stockholm får samtalet klockan 07.11.

”Hej, jag sitter i kö på Strandvägen vid Grev Magnigatan och det händer något konstigt på kajen här nedanför ...”

Polisen som tar emot samtalet suckar. Hur konstigt kan det bli på kajen vid Strandvägen klockan sju en januarimorgon?

”Ja, vad är det som händer, då?”

Tvekan.

”Jag ser inte riktigt, för det står parkerade bilar i vägen, men det ser ut som om en kille står böjd över en annan snubbe som ligger på marken.”

”Jaha ...?”

Upphetsning i rösten nu: ”Nu ser jag, han slår snubben i fejsset! Han slår han som ligger ner! Jävlar va däng han får! Nu sliter han i hans rock ... ”

”Okej, häng kvar i telefonen så ska jag se om jag kan få dit en bil lite snabbt!”

Polismannen tittar på de stora, elektroniska kartorna på väggen framför sig. Han gör en grimas. Det är tidigt och han har inte så många bilar ute som han skulle vilja. Några är upptagna vid en större trafikolycka på Centralbron, andra sitter fast i hopplösa köer. Den närmaste lediga verkar vara 1110, ända borta på Sveavägen. Han pressar ner sändningsknappen.

”1110 från 70, kom.”

Svaret kommer direkt: ”1110, Sveavägen vid Odengatan, kom.”

Polisen i LKC ler. Grabben i 1110 måste vara en gröngöling eftersom han anger sin position. Det är länge sedan LKC fick det nya systemet som visar var alla polisbilar befinner sig och om de är lediga eller ej.

”1110, pågående misshandel på kajen på Strandvägen i höjd med Grev Magnigatan. En medborgare ringer från sin bil och påstår att en man står böjd över en liggande man på kajen, och slår honom. Du åker dit och tittar på det, kom.”

Några sekunders tystnad medan polismannen i radiobilen antecknar. Sedan: ”Uppfattat, slut, kom.”

”1110, klart slut.”

Och till mannen i telefonen: ”Då har vi en radiobil på väg mot Strandvägen. Vad ser du nu?”

Men linjen är död.

Polismannen i LKC konstaterar med en suck att det förmodligen inte spelar någon roll. Innan radiobilen lyckats ta sig genom den täta trafiken från Sveavägen till Strandvägen – där inte ens bussfilen är ett säkert kort i morgonrusningen – kommer förmodligen allt, vad det nu än var, att vara över.

Mannen i den svarta överrocken kastar åter några snabba blickar omkring sig för att övertyga sig om att ingen är på väg mot dem.

de Wahl försöker en gång till. ”Vänta ... vad vill du ... du kan få ... pengar ...”

Nu ler joggaren ner mot hans ansikte, men det är inget vänligt leende. ”Jag vill inte ha pengar! Du ska dö, ditt svin!”

de Wahl försöker instinktivt höja handen för att skydda sig, men han är för svag nu och det är för sent. Den starka armen med tegelstenen träffar hans vänstra tinning med ett krasande ljud. Joggaren gör ett snabbt kast och plastpåsen med tegelstenen flyger i en vid båge över kajen. Den studsar en gång mot ett rep mellan de förtöjda båtarna innan den med ett plask försvinner genom den svarta vattenytan.

Joggaren tar ett stadigt tag i de Wahls överrock och släpar den blödande mannen de knappt fyra meterna bort till kajkanten. Utan att tveka sliter han till en sista gång så att kroppen för en sekund blir hängande över kanten innan den försvinner. Han hör plasket, kastar en sista blick omkring sig och springer snabbt vidare. Armbandsuret visar 07.16.

Bra jobbat.

En uppmärksam bilist i kön på Strandvägen ser hur den joggande mannen på kajen plötsligt stannar i höjd med Styrmansgatan.

Det är något konstigt med honom. Varför har man en överrock utanpå träningsoverallen när man är ute och springer?

Just när tanken slår honom ser han att joggaren drar upp något ur fickan och släpper det på marken innan han hastigt drar av sig rocken, springer fram till kajkanten och slänger den i vattnet mellan två båtar. Sedan springer han vidare upp mot Strandvägen.

Konstigt!

Joggaren korsar övergångsstället, försvinner för en sekund utom synhåll mellan träden i mittsträngen. Bilisten ser hur mannen springer över spårvagnsspåren, refugen och nästa övergångsställe upp på trottoaren på andra sidan.

Innan joggaren fortsätter förbi fastighetsmäklaren Lagerlings upplysta skyltfönster och in på Styrmansgatan tycker han sig genom diset se blåljus komma från Nybroplanshållet. *För sent, grabbar*, tänker han.

Dimman skingras och morgonljuset tilltar långsamt men fukten, friskheten, finns kvar. Han kommer fram till Riddargatan, tar höger vid tobaksaffären och joggar vidare. Efter ett kvarter svänger han vänster på Grev Magnigatan och uppför backen mot de gula byggnader där Riksantikvarieämbetet och Statens historiska museer är inhysta.

Vid Storgatan viker han åt höger och tänker belåtet att han nu med precision följer den plan som föddes för flera månader sedan. Genom att sicksacka sig bort från brottsplatsen på allt folktommare gator minskas risken för att någon

ska lägga märke till honom tillräckligt väl för att kunna berätta något den dagen någon eventuellt skulle fråga.

Varför skulle någon fråga? Stockholm är en miljonstad, full av människor som promenerar, rastar sina hundar, joggar. Han skiljer sig inte från mängden.

Han saktar ner en aning, joggar lugnt ett kvarter, korsar Torstenssonsgatan.

Det var här du bodde, ditt as. Men hit kommer du aldrig tillbaka.

Han fortsätter förbi Östra stallet fram till det lilla parkområdet mellan Banérgatan och Narvavägen.

Där. Papperskorgen.

Han stannar upp, hämtar andan. Om någon hade varit uppmärksam nog hade han eller hon sett hur joggaren drar av sig den stickade mössan och trycker den djupt ner i papperskorgen. Den uppmärksamme skulle också – förmodligen med viss förvåning – notera att mannen under den stickade mössan bär en badmössa av plast som han nu sliter av och stoppar ner i fickan på joggingbyxorna.

Men damen med hunden fem meter ifrån honom är fullt upptagen med att studera hur hennes älskling gör sina behov vid trottoarkanten.

Riskfritt. Eller?

En rad bilar står i kö på Narvavägen och avgaserna förgiftar den annars så friska morgonluften. En kvinna i en av bilarna tittar på honom när han drar av sig badmössan. Hon ser förvånad ut.

Ett vittne. Kanske borde han bara springa fram, slita upp dörren till hennes bil. Strypa henne.

Han vänder snabbt bort huvudet och korsar Narvavägen mellan några köande bilar, springer förbi kyrkan och vänster in på Fredrikshovsgatan. Vid det orangesafärgade komplexet Garnisonen tar han höger på Linnégatan och ökar takten. Han drar ner luften djupt i lungorna, känner styrka och frihet, vill springa fort en stund.

Hans Jakobson är trött. Det är snart dags att gå hem efter nattpasset och få elva timmars välbehövlig vila. Fanns det verkligen ingen annan bil som kunde ta det här? Med en suck inser han att Strandvägen bara kan betecknas som en trafikkatastrof vid den här tiden. Trots att han dragit ut knappen två snäpp så att både blåljusen och sirenerna är på, står radiobilen stilla i en rad av plåthögar med tända bromsljus.

”Fan också, flytta på er!”

Kollegan Bergh pekar tvärs över körbanan. ”Se om du kan styra in mot mitten så att vi kan ta oss in i bussfilen eller i mittsträngen mellan träden i allén.”

Jakobson låter sidorutan glida ner, sträcker ut en arm för att visa bilarna till vänster och bakom vart han är på väg och en halv minut senare blir luckan stor nog för att han ska kunna styra in Volvon åt vänster och in i bussfilen tills han når allén. Fortfarande med blåljusen och sirenerna påslagna

drar han på så snabbt han vågar, bromsar för vinglande cyklister och hör genom den öppna sidorutan hur arga fotgängare skriker okvädingsord.

Två minuter senare lyckas han styra radiobilen över Strandvägens filer i höjd med Grev Magnigatan och ut på kajen. Han slår av sirenerna och motorn.

”Jag ser ingen misshandel. Gör du?”

”Nä, men vad är det där?” Bergh pekar på kajen framför radiobilen. ”Ser ut som en portfölj.” Han öppnar dörren och kliver ur.

Jakobson följer hans exempel, går över kullerstenarna och noterar med en rysning att det börjar regna samtidigt som vinden tilltar. Han går förbi kollegan som satt sig på huk vid portföljen. Plötsligt stannar han. ”Du, det är blod här vid kajkanten!”

Bergh reser sig och närmar sig kollegan. Noga med att inte trampa i blodet på stenarna går de fram till kajkanten och tittar.

Några meter ut i det svarta vattnet ser de en mans kropp flyta på mage, med lätt särade ben och utsträckta armar, som i en sista vädjan.

”Fy fan!” utbrister Jakobson och snurrar runt. ”Låt den där portföljen ligga där den ligger, jag kontaktar LKC.”

Bergh nickar. ”Be dem kontakta Kustbevakningen på en gång så att vi får hit dykarna. Vi måste få bort kroppen innan murvlarna får korn på det här! Använd inte radion.”

Jakobson sätter sig i polisbilen, startar motorn och sätter på full värme. Han drar upp mobilen ur fickan och slår numret till centralen.

”Jakobson i 1110 här, kan du koppla mig till vakthavande snabbt!”

Några minuter senare lämnar Hans Jakobson värmen i Volvon och går fram till Bergh som fortfarande stirrar på den flytande kroppen.

”Jag har snackat med vakthavande. Kustbevakningen är redan på väg och det kommer hit en jourkommissarie också. De vill att vi spärrar av ett område på tio gånger tio meter från kajkanten på direkten. De sa inget om bilder men vi kanske skulle försöka ta några för säkerhets skull.”

Bergh nickar och de båda polismännen öppnar Volvons baklucka, tar fram två rullar med blåvita avspärningsband och en väska med digitalkamera i.

En snabb höger-vänsterknyck vid Berwaldhallen och han är äntligen inne på Dag Hammarskiölds väg.

En fråga om minuter nu.

Han passerar de vackra husen, diplomatbostäderna, amerikanska ambassaden och Villa Källhagen innan han sneddar åt höger över de öppna fälten vid Sjöfartsmuseet.

Han borde vara rädd som ett jagat djur, men istället känner han för första gången på många år ett inre lugn.

Vid vattnet nedanför Sjöfartsmuseet stannar han och hämtar andan i några minuter. Han ser sig omkring. Den fridfulla promenaden längs vattnet är populär

bland flanörer, hundägare och joggare, men det är måndag morgon i november och de flesta verkar ha annat att göra än att vara här nu.

Tomt.

När han försäkrat sig om att ingen ser honom drar han lugnt upp den svarta sopsäcken av plast ur vänster ficka. Han kränger av sig den yttre träningsoverallen, virar den runt några stenbumlingar han plockar upp vid vattenkanten och packar ner alltihop i plastsäcken. Med naglarna river han hål på olika ställen i plasten innan han pressar ut så mycket luft han kan ur säcken och knyter ihop den hårt.

Precis vid vattenkanten stannar han till.

Koncentrera dig nu! Kastar du för kort kan säcken landa för grunt och någon kan se den. Och det är åt helvete för kallt för att vada ut och hämta den. Tar du i för mycket kan kraften göra att plasten rivs upp av de vassa stenarna inuti och då är allt förgäves.

Ett kast. Det måste vara perfekt!

Han låter armen göra en vid båge och kastar säcken så långt ut i vattnet han kan.

När han ser det sista av den svarta plasten försvinna ner under vattenytan släpper spänningen. Tröttheten sköljer över honom och han sätter sig ner bland de fuktiga löven vid vattenbrynet.

Han tänker tillbaka medan hans läppar börjar darra.

Händer som pressar ner hans kropp. de Wahls elakt flinande ansikte ovanför honom. Hånskratten i bakgrunden. Smärtan, äcklet...

Smaken av skam.

Ögonen fylls av tårar och han börjar skaka.

Det tar kanske femton minuter innan han lugnar sig tillräckligt för att fortsätta. Svetten känns plötsligt kall mot kroppen och han måste få upp värmen igen. Benen darrar en aning när han reser sig och studsar lite på stället för att komma igång. Han börjar lugnt jogga tillbaka längs promenadvägen och kastar en snabb blick upp mot den ärgade staty som bär texten "De gävo sitt liv för oss".

Han tänker ironiskt att någon annan just givit sitt liv ofrivilligt.

Rätt åt det jävla aset!

Trapporna för honom upp till museets framsida och han springer snabbt bort mot vägen. En titt på armbandsuret säger honom att han bör ta bussen tillbaka, det kommer att ta för lång tid att springa hela vägen hem och han har ett möte att passa. Vid 69:ans busshållplats drar han av sig svinlädershandskarna och trycker ner dem i en papperskorg.

Chauffören nickar kort när joggaren i enkel, mörkblå träningsoverall kliver på. Haltade han en aning? Kanske har han stukat sig under joggingturen? I vilket fall som helst är det inte ovanligt att folk springer långt ut på Djurgården för att sedan ta bussen tillbaka.

Bussen åker in mot Diplomatstaden, förbi Berwaldhallen, genom kurvan och in på Strandvägen.

Joggaren lutar kinden mot det fuktiga fönstret. På avstånd ser han de roterande blåljusen.

För några sekunder ökar hans hjärtfrekvens igen, innan den återgår till det normala.

När bussen passerar den plats där han för en stund sedan slog ihjäl en annan man ler han, sluter ögonen och känner inget annat än lugn.

Vid Nybroplan kliver han av, kastar en blick på de gyllene statyerna som pryder ingången till Dramaten och studsar i några sekunder på stället för att få fart på cirkulationen igen. Sedan börjar han jogga längs Sibyllegatan. Han passerar Östermalmstorg, springer vidare ett kvarter och ser det ovanligt fula tegelhuset med de vita fönsterkarmarna och det som ska föreställa burspråk men aldrig blev något annat än en stressad arkitekts sjuttioalsspya, i korsningen vid Linnégatan.

Linnégatan 27 måste vara det enda fullkomligt charmlösa huset på hela Östermalm, tänker han. Och det är säkert ingen tillfällighet att det ligger en 7-Elevenbutik i bottenvåningen just där.

Han hade inte råd med bättre. Inte då.

Men det kommer bättre tider.

Han stannar utanför porten, böjer sig framåt och stödjer händerna mot låren medan han hämtar andan. Dörren öppnas och grannen under honom, fru Larsson, kommer ut. Hon ler vänligt och nickar när han stöter fram ett "God morgon".

Konstigt, tänker fru Larsson när hon sakta, stödd av käppen börjar gå längs gatan. Alla människor stressar och springer nu för tiden och när de väl är lediga så springer de också. Varför så bråttom?

Han larmar av, låser dörren om sig och lutar sig mot den i några sekunder. Träningsoverallen hamnar i en hög på golvet tillsammans med underkläderna.

Duschvattnet får bli nästan smärtsamt varmt innan han drar tillbaka blandarens vred en aning. Huden färgas röd av den snabba temperaturväxlingen. Han tvättar noga både hår och kropp och sköljer sig länge medan han tänker igenom vad som skett under morgonen.

Inga problem. Inga misstag. Inga spår.

Han rycker till och blir stående med handduken i handen medan dropparna glider längs hans kropp ner på de uppvärmda klinkerplattorna.

Portföljen! Den blev kvar på kajen.

Hjärtat bultar. *Vad betyder det här?*

Han frottar sig hårt med handduken medan han går in i sovrummet och till garderoben. Kritvit skjorta, diskret mörkgrå sidenslips.

Ingenting. I portföljen finns inget som har med honom att göra och kroppen i vattnet kommer ändå att identifieras snabbt. Dessutom hamnade ju den stickade

mössan perfekt i en vattenpöl bara några meter från den plats där han slängde rocken i vattnet. De måste hitta den. Inga problem.

Mössan. Så lägligt att vännen haft den liggande på hatthyllan för några veckor sedan. Så praktiskt att värdparet var så fulla efter middagen att de inte märkte att han lät sin handskbeklädda hand smyga upp till hyllan och ta mössan.

Svart Armanikostym och handsyddas skor. En elegant doft. Spegelbilden visar en ung affärsman som har klass och är mån om sitt yttre.

Inte en mördare.

Höstluften känns fuktig. Han knäpper rocken innan han med raska steg går mot city med portföljen i handen. Han tar en kopp kaffe och en ciabatta på ett café innan han fortsätter till kontoret.

Några timmar senare slår han in ett par kommandon på tangentbordet, skickar en säljorder och avvaktar medan han spánt betraktar de flimrande börskurserna på dataskärmen framför sig. Efter några minuter spricker han upp i ett leende.

Yes!

Två miljoner.

Inte illa före lunch.